

mv. ikke blive nedskrevet, selv om skyldneren får gældssanering. Det gælder dog kun i det omfang, at fordringshavernes tilgodehavende reelt er dækket af pantets eller udlæggets værdi. Det bør efter Konkursrådets opfattelse i overensstemmelse hermed alene være den del af en fordring, der reelt er dækket af et pants værdi, der friholdes fra præklusion.

4.5.2.4. Konkursrådet har endvidere overvejet, hvordan en fordring, der er blevet prækluderet i forbindelse med en skyldners gældssanering, skal behandles, hvis skyldneren efterfølgende på ny indgiver begæring om gældssanering, eller hvis der afsiges konkursdekret over den pågældende. Det er rådets opfattelse, at fordringshaveren i denne situation bør behandles på lige fod med de fordringshavere, der i tide anmeldte deres krav i (den første) gældssanering.

Højesteret fandt i kendelsen gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2002, side 2275, hvor der blev afsagt kendelse om gældssanering for en skyldner, inden afdragsperioden efter en tidligere gældssanering var udløbet, at de fordringer, der var omfattet af den første gældssanering, skulle opgøres med det oprindeligt anmeldte beløb med fradrag af de afdrag, der var betalt i henhold til den første gældssaneringskendelse, og med tillæg af renter. Højesteret fandt således, at principperne i konkurslovens § 230 skulle finde anvendelse, når skyldneren blev meddelt gældssanering mere end en gang.

Konkursrådet finder i overensstemmelse hermed, at en fordring, der er prækluderet som led i en gældssanering, i såvel en ny gældssanering som i konkurs bør »vågne op« og kunne gøres gældende på ny. Muligheden for i denne situation at gøre fordringen gældende bør alene kunne ske over for boet henholdsvis i gældssaneringen, hvorimod fordringen, som det også gælder for de fordringer, der ikke blev prækluderet i forbindelse med den første kendelse om gældssanering, fortsat ikke kan gøres gældende mod skyldneren personligt. Hermed ligestilles den fordringshaver, hvis krav blev prækluderet, med de øvrige fordringshavere fra den første gældssanering i den nye insolvensbehandling.

På samme måde finder Konkursrådet, at en fordring, der er prækluderet, bør »vågne op«, hvis kendelsen om gældssanering ophæves i medfør af konkurslovens § 229.

Dækningen af de fordringer, der »vågner op« efter en præklusion, vil efter Konkursrådets opfattelse skulle ske i overensstemmelse med principperne i Højesterets ovennævnte afgørelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2002, side 2275, og i konkurslovens § 230.

Der henvises til betænkningen side 238 ff.

4.5.2.5. Justitsministeriet er enig med Konkursrådet i, at der bør indføres regler om præklusivt proklama i sager om gældssanering, og at dette i praksis næppe vil indebære nogen væsentlig risiko for misbrug fra skyldnerens side.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig Konkursrådets forslag om den nærmere udformning af reglerne om et præklusivt proklama. Justitsministeriet finder dog, at det i overensstemmelse med den nugældende § 208 bør præciseres, at det er skifteretten, der skal indrykke proklama i Statstidende. Skifteretten kan antage en medhjælper til under skifterettens tilsyn at udføre opgaven, jf. konkurslovens § 219, stk. 1.

I forbindelse med høringen over betænkningen er der blevet peget på, at et proklama i Statstidende uden angivelse af skyldnerens CPR-nummer vil være uden reel værdi for pengeinstitutterne, da skyldnerens navn og senest kendte adresse ikke er tilstrækkeligt til identifikation.

Justitsministeriet skal hertil bemærke, at skifteretten efter de foreslåede regler ved indledning af en gældssaneringssag skal sende en genpart af bekendtgørelsen om proklama til alle kendte fordringshavere, og at pengeinstitutterne i praksis må anses for at ville tilhøre kredsen af kendte fordringshavere. Hertil kommer som anført af Konkursrådet, at skyldnerens undladelse af at oplyse skifteretten om en kendt kreditor som udgangspunkt bør have som konsekvens, at skifteretten nægter gældssanering. Erfares det først efter en kendelse om gældssanering, at skyldneren bevidst har udeladt at oplyse skifteretten om en fordringshaver, bør kendelsen på samme måde efter omstændighederne kunne ophæves af skifteretten, hvis dette begæres af fordringshaveren.

Det bemærkes i den forbindelse, at også skyldnerens groft uagtsomme undladelse af at oplyse skifteretten om enkelte fordringshavere efter omstændighederne vil kunne føre til at gældssanering nægtes, jf. konkurslovens § 212, stk. 1, nr. 2.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 (forslag til konkurslovens § 208-208 b), og bemærkningerne her til.

4.6. Fordringsprøvelse

4.6.1. Gældende ret

I gældssaneringssager foretages – i modsætning til i konkurs – ikke en egentlig prøvelse af fordringerne. Det er dog formentlig almindeligt, at skifteretten eller skifterettens medhjælper i et vist omfang påser, at der er dokumentation for kravet, og at det ikke er ophørt som følge af forældelse eller lignende. Anerkendes en